

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (druga izba w składzie powiększonym)
z dnia 14 listopada 2006 r. *

W sprawie T-138/02

Nanjing Metalink International Co. Ltd, z siedzibą w Nanjing (Chiny),
reprezentowana przez adwokata P. Waera,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez S. Marquardta, działającego
w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez adwokata G. Berrischa,

strona pozwana,

popieranej przez

Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez T. Scharfa i S. Meany,
działających w charakterze pełnomocników,

interwenient,

* Język postępowania: angielski.

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności art. 1 rozporządzenia Rady (WE) z dnia 28 stycznia 2002 r. nakładającego ostateczne cła antydumpingowe na przywóz żelazomolibdenu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 35, str. 1) w zakresie, w jakim ustanawia cło antydumpingowe na przywóz żelazomolibdenu produkowanego przez skarżącą,

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH
(druga izba w składzie powiększonym),

w składzie: J. Pirrung, A.W.H. Meij, N.J. Forwood, I. Pelikánová i S. Papasavvas,
sędziowie,

sekretarz: J. Plingers, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 16 listopada 2004 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

- 1 Artykuł 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, str. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”) jest zatytułowany „Stwierdzenie dumpingu”.

- 2 Dla celów stwierdzenia dumpingu w art. 2 ust. 1–6 rozporządzenia podstawowego przewidziano ogólne zasady dotyczące sposobu ustalenia wysokości kwoty zwanej „wartością normalną” w rozumieniu art. 1 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.
- 3 Artykuł 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego zawiera postanowienie szczególnie dotyczące metody ustalenia wspomnianej wartości normalnej dla przywozu pochodzącego z krajów nieposiadających gospodarki rynkowej. Przepis ten zmieniony rozporządzeniem Rady (WE) nr 905/98 z dnia 27 kwietnia 1998 r. (Dz.U. L 128, str. 18) oraz rozporządzeniem Rady (WE) nr 2238/2000 z dnia 9 października 2000 r. (Dz.U. L 257, str. 2) miał w momencie wszczęcia postępowania, które doprowadziło do wydania rozporządzenia zaskarżonego w niniejszej sprawie, następujące brzmienie w zakresie lit. a):

„W przypadku przywozu z krajów nieposiadających gospodarki rynkowej, normalną wartość określa się w oparciu o cenę lub wartość skonstruowaną w warunkach gospodarki rynkowej państwa trzeciego lub cenę z takiego kraju przeznaczoną dla innych krajów, łącznie ze Wspólnotą, a w przypadku gdy jest to niemożliwe, w oparciu o inną uzasadnioną metodę [...]”.

- 4 Postanowienia art. 2 ust. 7 lit. b) oraz c) rozporządzenia podstawowego zawierają wyjątki w odniesieniu do art. 2 ust. 7 lit. a) tego rozporządzenia. Stanowią one:
- „b) W odniesieniu do postępowań antydumpingowych dotyczących przywozu z [...] Chińskiej Republiki Ludowej [...], wartość normalna będzie określana zgodnie z ust. 1–6 w wypadku wykazania, na podstawie właściwie uzasadnionych wniosków przedstawianych przez jednego lub wielu producentów poddanych postępowaniu oraz zgodnie z kryteriami i procedurami określonymi w lit. c), że

warunki gospodarki rynkowej przeważają w stosunku do tego producenta lub producentów [...]. Jeśli wyżej wspomniana sytuacja nie będzie miała miejsca, stosuje się zasady określone w lit. a).

c) Wniosek na mocy lit. b) składa się w formie pisemnej oraz zawiera wystarczające dowody, że producent działa w warunkach gospodarki rynkowej, to jest w takich warunkach, gdzie:

— decyzje przedsiębiorstw dotyczące cen, kosztów i nakładów, włączając na przykład surowce, koszty technologii i pracy, produkcję, sprzedaż i inwestycje, podejmowane są w odpowiedzi na sygnały rynkowe odzwierciedlające podaż i popyt oraz bez poważnej ingerencji w tym zakresie ze strony państwa, a koszty ważniejszych nakładów właściwie odzwierciedlają wartości rynkowe,

— [...]

Ustalenia, czy producent spełnia wyżej wymienione [w lit. c)] kryteria, dokonuje się w terminie trzech miesięcy od rozpoczęcia postępowania, po przeprowadzeniu szczególnych konsultacji z Komitetem Doradczym oraz po umożliwieniu przedsiębiorstwom wspólnotowym przedstawienia uwag. Ustalenie takie pozostaje w mocy przez cały okres postępowania [dochodzenia].

5 Ponadto art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego stanowi:

„Po wszczęciu postępowania Komisja we współpracy z państwami członkowskimi rozpocznie dochodzenie na szczeblu Wspólnoty. Dochodzenie to obejmuje zarówno

dumping, jak i szkodę, które badane są jednocześnie. Aby ustalenia były reprezentatywne, określa się okres dochodzenia [objęty dochodzeniem], który w przypadku dumpingu zwykle trwa nie mniej niż sześć miesięcy bezpośrednio przed wszczęciem postępowania. Informacje dotyczące okresu po dochodzeniu [okresie objętym dochodzeniem] zwykle nie są brane pod uwagę”.

- 6 Wreszcie art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego stanowi:

„Potrzeba trwałego stosowania środków może zostać poddana rewizji, jeżeli jest to zagwarantowane z inicjatywy Komisji lub na wniosek państwa członkowskiego albo, pod warunkiem że upłynął odpowiedni termin co najmniej jednego roku od czasu nałożenia środków ostatecznych, na wniosek eksportera, importera lub producentów wspólnotowych, który to wniosek w dostatecznym stopniu dowodzi potrzeby dokonania tymczasowej rewizji. [Potrzeba dalszego stosowania środków antydumpingowych może zostać poddana rewizji, jeśli jest to zasadne, z inicjatywy Komisji lub na wniosek państwa członkowskiego bądź — pod warunkiem upływu rozsądnego okresu czasu, lecz nie mniej niż jednego roku od czasu nałożenia środków ostatecznych — na wniosek eksportera, importera lub producentów wspólnotowych, zawierający wystarczające dowody potrzeby dokonania tymczasowej rewizji.]

Rewizję tymczasową wszczyna się w przypadku, gdy [...] istniejące środki nie są lub nie są już wystarczające do zapobiegania dumpingowi powodującemu szkodę. [...]”

Okoliczności powstania sporu

- 7 Skarżąca jest chińską spółką produkującą i wywozującą, w szczególności do Wspólnoty Europejskiej, żelazomolibden.

- 8 W dniu 9 listopada 2000 r. Komisja opublikowała zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego w sprawie przywozu żelazomolibdenu pochodzącego z Chin (Dz.U. C 320, str. 3).
- 9 Dochodzenie przeprowadzone w ramach tego postępowania objęło okres od dnia 1 października 1999 r. do dnia 30 września 2000 r. (zwany dalej „okresem objętym dochodzeniem”).
- 10 Wszczynając dochodzenie, Komisja przesłała przedsiębiorstwom, których dochodzenie to dotyczyło, kwestionariusz dotyczący statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej, o którym mowa w art. 2 ust. 7 lit. b) oraz c) rozporządzenia podstawowego. Skarżąca wypełniła taki kwestionariusz i wniosła o przyznanie jej wspomnianego statusu. W piśmie z dnia 21 marca 2001 r. Komisja przychyliła się do tego wniosku.
- 11 W dniu 3 sierpnia 2001 r. Komisja ustanowiła rozporządzenie (WE) nr 1612/2001 nakładające tymczasowe cła antydumpingowe na przywóz żelazomolibdenu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 214, str. 3, zwane dalej „rozporządzeniem tymczasowym”). Motyw 24 tego rozporządzenia wskazuje, że jedynie skarżąca spełniała warunki uprawniające do statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej.
- 12 W przypadku skarżącej stawka cła tymczasowego ustanowionego w art. 1 rozporządzenia tymczasowego wynosiła 3,6%. W przypadku trzech innych zainteresowanych przedsiębiorstw stawki cła tymczasowego wynosiły odpowiednio 9,8%, 12,7% i 17,2%. Stawka mająca zastosowanie do wszystkich pozostałych przedsiębiorstw, których dotyczyło postępowanie, wynosiła 26,3%.
- 13 W dniu 28 stycznia 2002 r., na wniosek Komisji, Rada wydała rozporządzenie (WE) nr 215/2002 nakładające ostateczne cła antydumpingowe na przywóz żelazomo-

libdenu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 35, str. 1, zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”). Motywy od 11 do 17 zaskarżonego rozporządzenia stanowią:

„(11) Ustalono, że w krótkim czasie po publikacji tymczasowego rozporządzenia Chińska Izba Handlowa Mineralami i Metalami [Chińska Izba ds. Handlu Mineralami i Metalami] (CCCMC) zorganizowała spotkanie, które powołało grupę złożoną z chińskich producentów [żelazomolibdenu][...] Zainteresowanym producentom przyznane zostały szczególne przydziały wywozowe, które wydają się być ustalone z uwzględnieniem poziomu ich tymczasowych cel antydumpingowych. [...] Spółce, której przyznano traktowanie według zasad gospodarki rynkowej i która miała najniższe cło (3,6%) [to jest skarżące], przydzielono kontyngent wywozowy przekraczający jej zdolności produkcyjne [...]. Co więcej zadeklarowane cele grupy obejmowały unikanie cel antydumpingowych.

(12) Wszystkie zainteresowane strony [...] otrzymały możliwość udzielenia odpowiedzi na przedmiotowe ustalenia. Odpowiedzi napłynęły stopniowo od wszystkich stron, z wyjątkiem Izby Handlowej [...]

(13) [...] [P]rzedmiotowe porozumienie jest wyraźnie niezgodne z kryterium swobodnego ustalania cen eksportowych oraz ilości, które należy dostarczyć dla otrzymania lub zachowania indywidualnego traktowania. Co więcej, te ograniczenia wywozowe, które zostały przyjęte pod auspicjami Izby Handlowej, w porozumieniu z kilkoma przedsiębiorstwami państwowymi, zdecydowanie sugerują znaczący wpływ państwa oraz poważne ryzyko obchodzenia cel. Układ taki jest ponadto wyraźną i zamierzoną próbą dokonywania wywozu z jednej spółki za pośrednictwem innej mającej niższe cło antydumpingowe, w celu unikania takich cel [...]

(15) W odniesieniu do traktowania na zasadach gospodarki rynkowej przyznane[go] [skarżące] przypomina się, że spółka ta oświadczyła w swoim kwestionariuszu

odpowiedzi [swych odpowiedziach na kwestionariusz], że jej decyzje dotyczące między innymi cen, produkcji i sprzedaży były podejmowane w odpowiedzi na sygnały płynące z rynku, odzwierciedlające podaż i popyt oraz bez istotnej ingerencji państwa. Podkreśla się także, że przyznanie traktowania według zasad gospodarki rynkowej musi, zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami art. 2 ust. 7 podstawowego rozporządzenia, opierać się na jednoznacznych dowodach, że producent działa w warunkach gospodarki rynkowej. Jednakże w tym przypadku zauważa się, że w swoich działaniach i decyzjach biznesowych [skarżąca] sprzymierza się nie tylko ze spółkami, które nie spełniają kryteriów traktowania według gospodarki rynkowej, ale również z przedsiębiorstwami państwowymi, które nie współpracują w postępowaniu [...] Oczywiście jest to sprzeczne z jej poprzednimi oświadczeniami i rozbieżne z jednym z głównych kryteriów przyznawania traktowania według zasad gospodarki rynkowej, polegającym między innymi na tym, że decyzje dotyczące cen, produkcji i sprzedaży są podejmowane w odpowiedzi na sygnały z rynku.

(16) Oceniając zasadność przyznania spółce traktowania według zasad gospodarki rynkowej, Komisja opiera swoje wnioski przede wszystkim na sytuacji mającej miejsce w okresie objętym badaniem [dochodzeniem]. Jeżeli w tym okresie zostały spełnione kryteria określone w art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, Komisja może w sposób racjonalny założyć, że w przyszłości spółka będzie działać z zachowaniem wystarczającej niezależności od państwa i według zasad gospodarki rynkowej. Jednakże w tym przypadku spółka, która wyda[wała] się działać według zasad gospodarki rynkowej [...] w okresie objętym badaniem [dochodzeniem][.] zmieniła swoje zachowanie od momentu otrzymania indywidualnego marginesu dumpingu. W rezultacie jest obecnie widoczne, że spółka ta nie działa już zgodnie z zasadami gospodarki rynkowej stosownie do art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego, lecz że jest podporządkowana zewnętrznej ingerencji oraz jest podmiotem [uczestnikiem porozumienia dotyczącego] ograniczeń wywozowych w odniesieniu do cen i ilości. Wydaje się również, że spółka nie działa bez poważnej ingerencji państwa. O ile informacje dotyczące okresu następującego po okresie objętym badaniem [dochodzeniem] nie powinny być normalnie uwzględniane, w omawianych okolicznościach wyjątkowym właściwym jest uwzględnienie tych nowych wydarzeń, które sprawiają, że poprzednie wnioski stają się w oczywisty sposób oparte na błędnych przesłankach [w świetle których ustalenia poczynione na etapie ustanawiania rozporządzenia tymczasowego są oczywiście bezzasadne].

(17) W związku z tym w świetle nowych informacji nasuwa się wniosek, że ustalenia w zakresie traktowania według zasad gospodarki rynkowej, dotyczące tej spółki nie

mogą dłużej obowiązywać. Ponadto stosowanie indywidualnego cła w odniesieniu do tej spółki nie jest już właściwe. W związku z tym traktowanie według zasad gospodarki rynkowej uprzednio przyznane [skarżącej] zostaje niniejszym odwołane i odtąd spółka ta będzie podlegać ogólnokrajowemu marginesowi dotyczącemu Chin”.

- 14 Artykuły 1 i 2 zaskarżonego rozporządzenia stanowią:

„Artykuł 1

1. Niniejszym nakłada się ostateczne cło antydumpingowe na przywóz żelazomolibdeny [...] pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej.

2. Stawka ostatecznego cła antydumpingowego mającego zastosowanie w odniesieniu do ceny netto franco granica Wspólnoty, przed zaplaceniem cła, na towar określony w ust. 1, wynosi 22,5%.

[...]

Artykuł 2

Kwoty zabezpieczone w drodze tymczasowego cła antydumpingowego nałożonego na mocy rozporządzenia tymczasowego Komisji pobiera się nieodwołalnie [ostatecznie], według stawki cła określonej w art. 1 lub według stawki cła tymczasowego w zależności od wartości niższej. Zwalnia się kwoty zabezpieczone przekraczające stawkę ostatecznych cel antydumpingowych”.

Postępowanie

- 15 W dniu 26 kwietnia 2002 r. skarżąca wniosła do Sądu niniejszą skargę.
- 16 W dniu 4 lipca 2002 r. Rada przedstawiła odpowiedź na skargę.
- 17 W dniu 6 sierpnia 2002 r. Komisja przedstawiła wniosek o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady.
- 18 W dniu 3 września 2002 r. skarżąca przedstawiła replikę.
- 19 Postanowieniem z dnia 7 października 2002 r. prezes drugiej izby w składzie powiększonym Sądu dopuścił Komisję do udziału w sprawie w charakterze interwenienta. Ta zrezygnowała jednakże z przedstawienia swych uwag.
- 20 W dniu 23 października 2002 r. Rada przedstawił swą duplikę.
- 21 Na wezwanie Sądu Rada złożyła pismami z dnia 27 listopada i 19 grudnia 2003 r. załączniki do odpowiedzi na skargę. Prezes drugiej izby Sądu wyznaczył następnie termin na uzupełnienie przez skarżącą repliki w zakresie, w jakim załączniki te wskazywały nowe okoliczności. Jednakże skarżąca nie przedstawiła swych uwag.

- 22 Wystąpienia stron i ich odpowiedzi na pytania zadane przez Sąd na piśmie i ustnie zostały wysłuchane na posiedzeniu w dniu 16 listopada 2004 r.

Żądania stron

- 23 Skarżąca wnosi do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności art. 1 zaskarżonego rozporządzenia ustanawiającego cło antydumpingowe na przywóz produkowanego przez nią żelazomolibdenu;
 - obciążenie Rady kosztami postępowania.
- 24 Rada, popierana przez Komisję, wnosi do Sądu o:
- oddalenie skargi;
 - obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

- 25 Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty. Pierwszy zarzut składa się z dwóch części opartych kolejno na naruszeniu art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia

podstawowego oraz art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Drugi zarzut oparty jest na przekroczeniu przez Radę jej uprawnień.

Argumenty uczestników

- 26 Na wstępie skarżąca podkreśla, że nie zgadza się z okolicznościami faktycznymi powołanymi w zaskarżonym rozporządzeniu w zakresie statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej. Fakt, że nie poświęciła im zarzutu, nie może być uznany za przyznanie, iż okoliczności te miały miejsce.
- 27 Rada popierana przez Komisję stwierdza, że okoliczności powołane w zaskarżonym rozporządzeniu muszą być uznane za prawidłowo ustalone, w zakresie w jakim skarżąca nie wiąże żadnych skutków prawnych z ich podważeniem.

W przedmiocie pierwszego zarzutu

— W przedmiocie pierwszej części opartej na naruszeniu art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego

- 28 Skarżąca twierdzi, że odbierając przyznany jej w trakcie dochodzenia status przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej, Rada naruszyła art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego, w zakresie w jakim zdanie ostatnie

tego przepisu stanowi, nie przewidując wyjątków, że ustalenie dotyczące statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej pozostaje w mocy przez cały okres dochodzenia.

- 29 Skarżąca stwierdza, że art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego przewiduje niewątpliwie odpowiedni tryb dokonania rewizji uprzednio zastosowanych środków, na każdym etapie postępowania i z inicjatywy instytucji, zapewniając poszanowanie przepisów proceduralnych rozporządzenia podstawowego.
- 30 Rada popierana przez Komisję kwestionuje zasadność tej części zarzutu.

— W przedmiocie drugiej części opartej na naruszeniu art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego

- 31 Skarżąca twierdzi, że opierając się na okolicznościach, które wystąpiły po okresie objętym dochodzeniem, w celu odebrania jej statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej i nałożenia znacznie wyższych ceł antydumpingowych na przywóz produkowanego przez nią żelazomolibdenu, Rada naruszyła art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.
- 32 Wyroki Sądu z dnia 11 lipca 1996 r. w sprawie T-161/94 Sinochem Heilongjiang przeciwko Radzie (Rec. str. II-695) oraz z dnia 20 czerwca 2001 r. w sprawie T-188/99 Euroalliages przeciwko Komisji (Rec. str. II-1757) wskazują bowiem, zdaniem skarżącej, że jedyne wyjątki dopuszczalne w świetle terminu „zwykle”

zastosowanego w art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego dotyczą wyłącznie sytuacji, gdy okoliczności, które wystąpiły po okresie objętym dochodzeniem, zostają uwzględnione w celu odstąpienia od nałożenia lub utrzymania w mocy ceł antydumpingowych.

- 33 Skarżąca dodaje, że z wyroków tych wynika, iż Sąd przywiązuje wielką wagę do tego, by dla celów nałożenia lub utrzymania w mocy ceł antydumpingowych istotne fakty zostały ustalone w toku dochodzenia, co nie miało jednakże miejsca w niniejszej sprawie.
- 34 Rada popierana przez Komisję kwestionuje zasadność tej części zarzutu.

W przedmiocie drugiego zarzutu opartego na przekroczeniu przez Radę jej uprawnień

- 35 Skarżąca twierdzi, że odbierając przyznany jej w toku dochodzenia status przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej, Rada przekroczyła swe uprawnienia, gdyż rozporządzenie podstawowe nie przewiduje takiej procedury w toku dochodzenia, a ponadto art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego wyraźnie tego zakazuje.
- 36 Rada popierana przez Komisję kwestionuje zasadność tego zarzutu.

Ocena Sądu

Uwagi wstępne

- 37 Należy stwierdzić, że pierwsza część pierwszego zarzutu opiera się na okoliczności, że odbierając przyznany skarżącej status, Rada naruszyła art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego, a drugi zarzut wskazuje, że postępując w ten sposób, Rada przekroczyła swe uprawnienia.
- 38 Jeśli należałoby dojść do wniosku, że odbierając przyznany skarżącej status, Rada naruszyła art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego, należałoby również stwierdzić, że postępując tak, przekroczyła ona swe uprawnienia. Natomiast jeśli należałoby stwierdzić, że Rada nie naruszyła tego przepisu, wynikałoby z tego, że nie przekroczyła też w niniejszej sprawie swych uprawnień.
- 39 W konsekwencji ponieważ drugi zarzut nie wnosi nic nowego do pierwszej części pierwszego zarzutu — jak wskazała to Rada — należy je rozpatrzyć łącznie.

W przedmiocie też przedstawionych w ramach pierwszej części pierwszego zarzutu i drugiego zarzutu, opartych kolejno na naruszeniu art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego oraz na przekroczeniu uprawnień

- 40 Na wstępie należy stwierdzić, że w świetle art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego metoda ustalenia wartości normalnej różni się w zależności od tego, czy zainteresowani producenci wykażą, czy też nie, że spełniają kryteria wskazane

w art. 2 ust. 7 lit. c) rzeczonego rozporządzenia, a zatem że warunki gospodarki rynkowej przeważają w ich przypadku. Gdy zostanie bowiem stwierdzone, że producent działa w warunkach gospodarki rynkowej, wartość normalna jego produktów jest ustalana zgodnie z zasadami mającymi zastosowanie do krajów o gospodarce rynkowej, wskazanymi w art. 2 ust. 1–6 rozporządzenia podstawowego. Natomiast gdy nie zostanie stwierdzone, że producent działa w warunkach gospodarki rynkowej, wartość normalna zostaje ustalona zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

- 41 W tym zakresie należy stwierdzić, że przewidziana w art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego metoda ustalenia wartości normalnej produktu stanowi wyjątek w odniesieniu do szczególnej metody przewidzianej w tym celu w art. 2 ust. 7 lit. a) tego rozporządzenia, ponieważ ta ostatnia jest co do zasady stosowana do przypadków przywozu z krajów nieposiadających gospodarki rynkowej (wyrok Sądu z dnia 28 października 2004 r. w sprawie T-35/01 Shanghai Teraoka Electronic przeciwko Radzie, Zb.Orz. str. II-3663, pkt 50).
- 42 Artykuł 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego został początkowo zmieniony rozporządzeniem nr 905/98, a następnie rozporządzeniem nr 2238/2000, ponieważ Rada stwierdziła, że reformy podjęte w pewnych państwach, pośród których znajdowały się Chiny, doprowadziły do fundamentalnych zmian w ich gospodarkach i powstania przedsiębiorstw działających w warunkach gospodarki rynkowej. Tak więc motyw piąty rozporządzenia nr 905/98 podkreśla wagę dokonania rewizji praktyki antydumpingowej Wspólnoty w odniesieniu do tych państw, w szczególności wskazując, że wartość normalna może zostać ustalona zgodnie z zasadami stosowanymi do państw o gospodarce rynkowej, jeśli można wykazać, że warunki rynkowe przeważają w przypadku jednego lub więcej producentów objętych dochodzeniem dotyczącym produkcji i sprzedaży danego wyrobu. Motyw szósty tegoż rozporządzenia stanowi, że „konieczne jest określenie, że ocena, czy przeważają warunki rynkowe, będzie dokonywana na podstawie odpowiednio uzasadnionych wniosków jednego producenta lub więcej [większej ilości producentów], w stosunku do których toczy się postępowanie, którzy chcą skorzystać z możliwości ustalania wartości normalnej [produktu objętego postępowaniem]

w oparciu o zasady stosowane w państwach o gospodarce rynkowej [do państw o gospodarce rynkowej]” (ww. wyrok w sprawie Shanghai Teraoka Electronic przeciwko Radzie, pkt 51).

- 43 Jak wskazuje Rada, ponieważ ustalenie co do tego, czy dany producent działa w warunkach gospodarki rynkowej, przesądza o wyborze metody stosowanej do obliczenia wartości normalnej, wpływa ono na obliczenie marginesu dumpingu, a zatem na kwotę ostatecznego cła antydumpingowego nałożonego przez Radę. Ponadto przyznanie statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej ma również wpływ na sposób, w jaki prowadzone jest dochodzenie, gdyż stosując art. 2 ust. 1–6 rozporządzenia podstawowego, Komisja ustala wartość normalną na podstawie informacji dostarczonych przez danego eksportera i może w tym celu weryfikować ich prawdziwość. Nie jest tak natomiast w przypadku, gdy wartość normalna jest ustalana zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego.
- 44 Z tego powodu art. 2 ust. 7 lit. c) akapit ostatni rozporządzenia podstawowego stanowi, że ustalenia, czy producent spełnia wyżej wymienione kryteria, dokonuje się w terminie trzech miesięcy od rozpoczęcia postępowania i ustalenie takie pozostaje w mocy przez cały okres dochodzenia. Przepis ten ma w szczególności na celu zagwarantowanie, by ustalenia tego nie dokonywano kierując się jego wpływem na obliczenie marginesu dumpingu. Zatem art. 2 ust. 7 lit. c) zdanie ostatnie rozporządzenia podstawowego sprzeciwia się temu, by instytucje dokonywały ponownej oceny informacji, którymi dysponowały podczas wstępnego ustalenia statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej.
- 45 Artykuł 2 ust. 7 lit. c) zdanie ostatnie rozporządzenia podstawowego nie może jednakże prowadzić do ustalenia wartości normalnej w oparciu o zasady stosowane do krajów o gospodarce rynkowej, gdy w trakcie dochodzenia i odpowiednio po

ustanowieniu środków tymczasowych stwierdzone zostanie, że objęty dochodzeniem podmiot nie działa w warunkach gospodarki rynkowej w rozumieniu art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego.

46 Artykuł 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego przewiduje bowiem szczególną metodę ustalenia wartości normalnej w przypadku przywozu z krajów nieposiadających gospodarki rynkowej, właśnie dlatego że informacji, na których opiera się ustalenie wartości normalnej, takich jak wskazane w art. 2 ust. 1–6, nie można uznać za miarodajne dla celów obliczenia wartości normalnej. Tymczasem o ile art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego przewiduje w odniesieniu do pewnych państw wyjątek co do sposobu ustalenia wartości normalnej wskazanego w art. 2 ust. 7 lit. a) tego rozporządzenia, o tyle wykładni tego wyjątku należy dokonywać w sposób ścisły (ww. wyrok w sprawie Shanghai Teraoka Electronic przeciwko Radzie, pkt 50), a zatem nie może być on stosowany, gdy w następstwie zmiany okoliczności faktycznych lub ujawnienia nowych dowodów — które nie mogły być w rozsądny sposób znane Komisji podczas ustalania, w terminie trzech miesięcy po wszczęciu postępowania antydumpingowego, statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej — stwierdzone zostanie, że dany producent nie czyni zadość kryteriom, które musi spełniać przedsiębiorstwo działające w warunkach gospodarki rynkowej.

47 W świetle powyższego wykładni art. 2 ust. 7 lit. c) zdanie ostatnie rozporządzenia podstawowego należy dokonywać w ten sposób, że zakazuje ono instytucjom wspólnotowym dokonywania ponownej oceny dowodów, którymi dysponowały w trakcie pierwotnych ustaleń w zakresie statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej. Przepis ten nie stoi jednakże na przeszkodzie uchyleniu statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej, gdy zmiana okoliczności faktycznych, na podstawie których status ten przyznano, nie pozwala na dalsze twierdzenie, że dany producent działa w warunkach gospodarki rynkowej.

48 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że w zaskarżonym rozporządzeniu wskazano, iż wkrótce po nałożeniu tymczasowych ceł antydumpingowych skarżąca została

uczestnikiem grupy chińskich producentów żelazomolibdenu powołanej pod auspicjami Chińskiej Izby ds. Handlu Mineralami i Metalami, w ramach której zainteresowanym producentom przyznane zostały indywidualne przydziały wywozowe, które wydawały się być ustalone z uwzględnieniem poziomu nałożonych na nich tymczasowych ceł antydumpingowych.

- 49 W motywie 15 zaskarżonego rozporządzenia Rada stwierdza, że choć skarżąca oświadczyła, „że jej decyzje dotyczące między innymi cen, produkcji i sprzedaży były podejmowane w odpowiedzi na sygnały płynące z rynku [...] oraz bez istotnej ingerencji państwa”, to jednakże „w swoich działaniach i decyzjach biznesowych sprzymierz[yla] się nie tylko ze spółkami, które nie spełniają kryteriów traktowania według gospodarki rynkowej, ale również z przedsiębiorstwami państwowymi, które nie współprac[owały] w postępowaniu”, i „[c]o więcej, spółka ta wyda[wała] się być skłonna do wyrażenia zgody na wywóz towarów, w zakresie których nie m[iała] zdolności produkcyjnych po cenach minimalnych ustalonych przez grupę”. Rada stwierdziła zatem, że „[o]czywiście jest to sprzeczne z jej poprzednimi oświadczeniami i rozbieżne z jednym z głównych kryteriów przyznawania traktowania według zasad gospodarki rynkowej, polegającym między innymi na tym, że decyzje dotyczące cen, produkcji i sprzedaży są podejmowane w odpowiedzi na sygnały z rynku”.

- 50 W motywie 16 zaskarżonego rozporządzenia Rada dodaje, że:

„[Skarżąca], która wyda[wała] się działać według zasad [wskazanych w art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego] w okresie objętym badaniem [dochodzeniem][,] zmieniała swoje zachowanie od momentu otrzymania indywidualnego marginesu dumpingu. W rezultacie jest obecnie widoczne, że spółka ta nie działa już zgodnie z zasadami gospodarki rynkowej stosownie do art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego, lecz że jest podporządkowana zewnętrznej ingerencji oraz jest podmiotem [uczestnikiem porozumienia dotyczącego] ograniczeń wywozowych w odniesieniu do cen i ilości. Wydaje się również, że spółka nie działa bez poważnej ingerencji państwa”.

- 51 Zatem z zaskarżonego rozporządzenia wynika, że okoliczności faktyczne, na których Komisja oparła się przyznając skarżącej status przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej, uległy zmianie po ustanowieniu tymczasowych ceł antydumpingowych, w następstwie uczestnictwa skarżącej w grupie chińskich producentów żelazomolibdenu.
- 52 Choć skarżąca kwestionuje prawidłowość ustaleń faktycznych przedstawionych w motywach od 11 do 17 zaskarżonego rozporządzenia, na podstawie których uchylono status przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej, trzeba jednakże stwierdzić, że nie przedstawia ona żadnych dowodów mogących podważyć ich prawdziwość. Należy zatem odrzucić ten argument i oprzeć się na faktach wskazanych w zaskarżonym rozporządzeniu.
- 53 Ponadto należy stwierdzić, że uchylenie statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej stanowi jedynie wyciągnięcie konsekwencji na przyszłość z ustaleń w zakresie zmiany istotnych okoliczności. Zatem w zakresie w jakim uchylenie tego statusu wywołuje wyłącznie skutki ex nunc, nie narusza ono w żaden sposób praw nabytych skarżącej (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 24 czerwca 1976 r. w sprawie 56/75 Elz przeciwko Komisji, Rec. str. 1097, pkt 18 oraz wyrok Sądu z dnia 30 listopada 1994 r. w sprawie T-498/93 Dornonville de la Cour przeciwko Komisji, RecFP str. I-A-257 i II-813, pkt 48).
- 54 Co się tyczy argumentu opartego na okoliczności, że uchylenie statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej powinno zostać dokonane w ramach procedury przewidzianej w art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, należy stwierdzić, że jak wskazuje Rada, przepis ten dotyczy rewizji środków ostatecznych ustanowionych na zakończenie postępowania antydumpingowego. Procedura rewizji ma bowiem na celu dostosowania nałożonych ceł do zmian, które wystąpiły po ich ustanowieniu i dotyczyły okoliczności leżących u podstaw zastosowania ceł (wyrok Sądu z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie T-7/99 Medici Grimm przeciwko Radzie, Rec. str. II-2671, pkt 82) oraz wiąże się z zastosowaniem

do celów rewizji okresu objętego dochodzeniem, następującego po ustanowieniu środków ostatecznych. Celem procedury rewizji nie jest natomiast ponowna ocena okoliczności, na podstawie których cła te zostały nałożone, gdy okoliczności te nie uległy zmianie, ponieważ rewizja taka stanowiłaby w istocie wznowienie pierwotnego postępowania (zob. ponownie ww. wyrok w sprawie Medici Grimm przeciwko Radzie, pkt 85).

- 55 Jest bezsporne w niniejszej sprawie, że Komisja poznała nowe okoliczności, dotyczące zorganizowania grupy chińskich producentów żelazomolibdenu, przed zakończeniem postępowania antydumpingowego, które doprowadziło do ustanowienia ostatecznych cel. Komisja i Rada były zatem uprawnione, a nawet zobowiązane do wyciągnięcia konsekwencji z tej nowej sytuacji faktycznej już wówczas, na etapie pierwotnego dochodzenia, jako że przewidziana w art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego procedura rewizji nie była w tym zakresie właściwa. Ponadto należy zauważyć, że jeśli należałoby przychylić się do argumentu skarżącej, prowadziłyby to do zobowiązania Rady do ustanowienia ostatecznych cel antydumpingowych w oparciu o wartość normalną obliczoną z naruszeniem art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Skutek taki byłby niedopuszczalny.
- 56 Ponadto, w zakresie w jakim skarżąca zamierza wskazać na naruszenie prawa do obrony, należy stwierdzić, że w każdym razie z motywu 12 zaskarżonego rozporządzenia i dokumentów załączonych przez Radę do odpowiedzi na skargę wynika, że skarżąca miała możliwość przedstawienia swych uwag co do konsekwencji, które Komisja zamierzała wyciągnąć z nowych okoliczności, z którymi się zapoznała. Skarżąca nie może zatem zarzucać naruszenia prawa do obrony stanowiącego jedną z zasad ogólnych prawa wspólnotowego i znajdującego swe wykonanie w art. 20 rozporządzenia podstawowego (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 7 maja 1991 r. w sprawie C-69/89 Nakajima przeciwko Radzie, Rec. str. I-2069, pkt 108 oraz wyroki Sądu z dnia 18 września 1996 r. w sprawie T-155/94 Climax Paper przeciwko Radzie, Rec. str. II-873, pkt 116 i w ww. sprawie Shanghai Teraoka Electronic przeciwko Radzie, pkt 288–290).

57 Należy zatem stwierdzić, że Rada nie naruszyła art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego, uchylając na pierwotnym etapie dochodzenia przyznany skarżącej status przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej, i nie przekroczyła zatem przyznanych jej rozporządzeniem podstawowym uprawnień.

W przedmiocie drugiej części pierwszego zarzutu opartej na naruszeniu art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego

58 Skarżąca twierdzi, że opierając się na okolicznościach, które wystąpiły po okresie objętym dochodzeniem, w celu uchylecia przyznanego jej statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej i ustanowienia znacznie wyższych ceł antydumpingowych na przywóz produkowanego przez nią żelazomolibdenu, Rada naruszyła art. 6 ust. 1 zdanie ostatnie rozporządzenia podstawowego.

59 W tym względzie Sąd miał okazję stwierdzić, że ustalenie okresu objętego dochodzeniem i zakaz uwzględniania okoliczności, który wystąpiły po tym okresie, ma na celu zagwarantowanie reprezentatywności i wiarygodności rezultatów dochodzenia (ww. wyrok w sprawie Euroalliage przeciwko Komisji, pkt 74). Przewidziany w art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego okres objęty dochodzeniem ma bowiem w szczególności zapewnić, by na okoliczności, na których opiera się ustalenie dumpingu i szkody, nie miało wpływu zachowanie zainteresowanych producentów mające miejsce po wszczęciu postępowania antydumpingowego, a zatem by nałożone na zakończenie postępowania cła ostateczne pozwalały na skuteczne wyrównanie szkody wyrządzonej dumpowaniem.

60 Należy również zauważyć, że ustanowienie ceł antydumpingowych nie stanowi sankcji za uprzednie zachowanie, lecz środek obronny i ochronny przed nieuczciwą

konkurencją wynikającą z praktyk dumpingowych. Zatem w celu ustanowienia cel antydumpingowych, które będą właściwie chronić przemysł wspólnotowy przed praktykami dumpingowymi, konieczne jest prowadzenie dochodzenia na podstawie najbardziej jak to możliwe aktualnych informacji (wyrok Trybunału z dnia 3 października 2000 r. w sprawie C-458/98 P *Industrie des poudres sphériques przeciwko Radzie*, Rec. str. I-8147, pkt 91 i 92).

- 61 Z powyższego wynika, że używając terminu „zwykle”, art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego pozwala na wyjątki od zakazu uwzględniania informacji dotyczących okresu następującego po okresie objętym dochodzeniem. Co się tyczy okoliczności przemawiających na korzyść przedsiębiorstw objętych dochodzeniem, orzeczono że nie można wymagać od instytucji wspólnotowych uwzględnienia okoliczności dotyczących okresu następującego po okresie objętym dochodzeniem, o ile te okoliczności nie wskazują na nowe zdarzenia, czyniąc planowane ustanowienie cel antydumpingowych oczywiście nieodpowiednim (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie *Sinochem Heilongjiang przeciwko Radzie*, pkt 88 oraz wyrok w sprawie *Euroalliges przeciwko Komisji*, pkt 75). Jeśli natomiast okoliczności dotyczące okresu następującego po okresie objętym okresem dochodzeniem uzasadniają — poprzez fakt, że odzwierciedlają aktualne zachowanie danych przedsiębiorstw — nałożenie lub podwyższenie cel antydumpingowych, w świetle powyższego należy stwierdzić, że instytucje są uprawnione, a nawet zobowiązane uwzględnić te okoliczności.
- 62 W niniejszej sprawie, jak stwierdzono w pkt 48–51 powyżej, z zaskarżonego rozporządzenia wynika, że w następstwie udziału skarżącej w grupie chińskich producentów żelazomolibdenu, przestała ona spełniać przesłanki uznania za przedsiębiorstwo działające w warunkach gospodarki rynkowej. Okoliczności te, które wystąpiły po okresie objętym dochodzeniem, musiały koniecznie zostać uwzględnione przez Komisję i Radę, w zakresie w jakim nieuwzględnienie ich doprowadziłoby do nałożenia oczywiście nieodpowiednich ostatecznych cel antydumpingowych, gdyż zostałyby one ustalone w oparciu o wartość normalną obliczoną z naruszeniem art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

- 63 W świetle powyższego Rada prawidłowo zastosowała art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, uwzględniając udział skarżącej w grupie chińskich producentów żelazomolibdenu po okresie objętym dochodzeniem i w konsekwencji uchylając w stosunku do niej przywilej statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej, zapobiegając w ten sposób ustanowieniu oczywiście nieodpowiednich środków ostatecznych.
- 64 Co się tyczy argumentu podniesionego w kontekście tezy o naruszeniu art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, w świetle którego nie przeprowadzono drugiego dochodzenia w ramach rewizji tymczasowej na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, należy stwierdzić, jak wskazano to już w pkt 55 i 56, że po pierwsze nowe okoliczności dotyczące zorganizowania grupy chińskich producentów żelazomolibdenu mogły zostać uwzględnione przed nałożeniem środków ostatecznych, gdyż procedura tymczasowej rewizji nie jest odpowiednia w tym zakresie, a po drugie, że zachowano gwarancje proceduralne, jako że skarżącej umożliwiono przedstawienie uwag co do nowych okoliczności. Z dokumentów załączonych do odpowiedzi na skargę wynika również, że Komisja dokonała weryfikacji przedstawionych jej informacji, o czym świadczy faks z Przedstawicielstwa Komisji w Chinach z dnia 5 lutego 2002 r. Ponadto należy ponownie wskazać, że o ile skarżąca kwestionuje przed Sądem prawidłowość faktów przedstawionych w zaskarżonym rozporządzeniu, to nie wskazuje ona żadnych dowodów mogących poddać w wątpliwość ich prawdziwość.
- 65 W związku z tym drugą część zarzutu pierwszego należy oddalić.
- 66 Ponieważ żaden z podniesionych zarzutów nie został uwzględniony, skargę należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

- ⁶⁷ Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Zgodnie z art. 87 § 4 regulaminu instytucje, które wstąpiły do sprawy w charakterze interwenientów, pokrywają własne koszty.
- ⁶⁸ Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy — zgodnie z żądaniem Rady — obciążyć ją własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Radę. Komisja pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (druga izba w składzie powiększonym)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

- 2) Skarżąca pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Radę.
- 3) Komisja pokrywa własne koszty.

Pirrung

Meij

Forwood

Pelikánová

Papasavvas

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 14 listopada 2006 r.

Sekretarz

Prezes

E. Coulon

J. Pirrung